

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2019. március 17.
(vasárnap)

Szepesy László

IMÁDKOZZATOK EGYÜTT!

Énekek: 165,1, 651, 134,1-2, 475

Lekció: Jakab 5,13-18

„Szenved-é valaki köztetek? Imádkozzék. Öröme van-é valakinek? Dicséretet énekeljen. Beteg-é valaki köztetek? Hívja magához a gyülekezet véneit, és imádkozzanak felette, megkennvén őt olajjal az Úrnak nevében. És a hitből való imádság megtartja a beteget, és az Úr felsegíti őt. És ha bűnt követett is el, megbocsáttatik néki. Valljátok meg bűneiteket egymásnak és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok: mert igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése. Illés ember volt, hozzánk hasonló természetű; és imádsággal kéré, hogy ne legyen eső, és nem volt eső a földön három esztendeig és hat hónapig: És ismét imádkozott, és az ég esőt adott, és a föld megtermé az ő gyümölcsét.”

Alapige: Cselekedetek 1,14

„Ezek mindnyájan egy szívvel-lélekkel foglalatosa valának az imádkozásban és a könyörgésben, az asszonyokkal és Máriával, Jézusnak anyjával, és az ő atyjafiaival együtt.”

Imádkozzunk!

Mindenekelőtt szeretnénk Neked, mennyei Édesatyánk, hálát adni azért, hogy nemcsak földi dolgokban mutatod meg irántunk való szeretetedet, hanem elsősorban ott a golgotai keresztfán tetted ezt meg, mikor egyszülött Fiadat áldoztad fel értünk. Köszönjük, hogy emiatt lehetünk bizonyosak a Te irgalmad és irántunk való szerelmed felől, nem pedig azért, mert életünk eseményei így vagy úgy alakulnak. Olyan bizonytalan lenne, Urunk, hogyha

IMÁDKOZZATOK EGYÜTT!

szerelmedet csak életünk eseményeiből kellene kikövetkeztetnünk. Köszönjük, hogy Te szilárdabb alapra helyezted a mi életünket, irántunk való kegyelmedet, és köszönjük, hogy újból és újból erre, a keresztre irányítod szívünk figyelmét.

Hálát adunk azért is, hogy Eléd állhatunk együtt, közösen, testvéri gyülekezetben. Köszönjük Neked, hogy színed elé engedsz minket. Ezt is oly természetesnek vesszük, pedig bűneink elválasztanának minket Tőled, de egyszülött Fiadért, az Ő engesztelő áldozatért jöhetünk Eléd úgy, ahogyan vagyunk. Köszönjük Neked a bűnbocsánatot, még akkor is, hogy ha nem érezzük át ennek súlyát és fontosságát. Te látod, hogy milyen háttérből, milyen helyzetből jövünk, valakinek a családi gondjai, valakinek a munkahelyi feladatok, valakinek a testi szenvedése, betegsége vagy a lélek fájdalma az, ami megterheli őt. De a gutaütöttnek azt mondtad, és ezzel kezdted, hogy bízunk, mert megbocsáttattak a mi bűneink, szeretnénk ezt látni a leglényesebbnek és legfontosabbnak. Bocsásd meg, amikor erről megfeledkezünk. Hisszük, Urunk, hogy ezeket a terheket is azért adod nekünk, hogy magadhoz hívj, hogy mi ezekkel a fájdalmakkal Hozzád jöjjünk erőért, kegyelemért, szabadulásért. Bocsásd meg nekünk, amikor csak a panaszkodásig jutunk el, és nem járulunk Hozzád imádságban.

Köszönjük, hogy irgalmad nagy, és hogy itt, a testvéri közösségben együtt imádkozhatunk és magasztalhatunk Téged, leborulhatunk színed előtt, énekekkel magasztalhatunk, és szívünk alázatával kérhetjük a Te igédet, és kérhetjük a Lélek munkáját, a hitet, hogy elhiggyük mindazt, amit nekünk mondasz, kijelentesz. Kérjük is az Ő munkáját úgy is, hogy engedelmességgé hadd váljon ez a hit az életünkben, hadd legyenek cselekedetei.

Hálát adunk, hogy ígéretet adtál arra nekünk, hogy Te munkálkodsz, és velünk maradsz, és a bennünk elkezdett jó dolgot véghezviszed. Ezért vagyunk most bizalommal és kérünk Téged, hogy áldd meg mai istentiszteletünket is, felnőttek és kicsinyek között egyaránt, hogy legyenek elsősorban a Te dicsőségedre és a mi javunkra ezek az alkalmak.

Krisztus nevében kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Egy hívó, biblikus gyülekezet egyik fő ismertetőjele az, hogy az újjászületett tagok az egyes alkalmakon együtt imádkoznak, más kifejezéssel élve – így is szoktuk egymás között mondani – imaközösséget tartanak. Ez alatt nem azt értem, amikor a vasárnapi istentiszteleten a lelkész a gyülekezet nevében saját szavaival mond el egy imádságot, és a jelenlévők áment mondanak rá (bár ez is az imaközösség egyik formája). És nem is arra gondolok, amikor közösen mondjuk el és imádkozzuk el az úri imádságot, a Miatyánkot. A közös imádság alatt elsősorban azt értem, amikor a hívők együtt van-

nak, és a jelenlévők a Szentlélektől indítatva egymás után hangosan imádkoznak, ki-ki a saját szavaival, kéréseivel, hálaadásaival fordul Istenhez, és a többiek – amennyiben biblikus volt az imádság – áment mondanak rá. Azok, akik járnak hétköznapi alkalmainkra is, jól tudják, hogy a legtöbb bibliaóra, csoportos alkalom elején és végén szokott ilyen imaközösség lenni. Ezen kívül gyülekezetünkben van egy külön alkalom is, a csütörtöki és vasárnapi istentisztelet előtt, amikor csak imádkozni jönnek össze a testvérek.

De honnan ered ez a gyakorlatunk, és milyen bibliai alapjai vannak? És mi haszna van egyáltalán a hívők közös imádkozásának? Mi a célja annak, hogy együtt fohászunk Istenhez? És mik akadályozhatnak meg bennünket abban, hogy egy ilyen imaközösségben részt vegyünk? Ezekre a kérdésekre szeretném a mai igehirdetésben a választ keresni, részben azért, hogy bátorítsam a testvéreket a közös imádkozásra, részben pedig azért, hogy rámutassak arra, hogy Isten akarata szerint cselekszünk, amikor imaközösségben veszünk részt, ez a hívő ember számára kijelölt út, amelyen járnia kell.

Először azt nézzük meg, hogy milyen bibliai alapja van az együtt imádkozásnak. Az 1Mózes 4,26-ban azt olvassuk, hogy már a világtörténelem elején, Ádám és Éva fiának, Séthnek az idejében hívták először közösen együtt segítségül az Úr nevét a hívők. Összejöttek, és együtt fordultak az Úrhoz. Az Ószövetség számos olyan történetet örökített meg, amelyben a gyülekezet tagjai együtt voltak, és közösen imádkoztak. Az idő rövidségére való tekintettel most nem megyek végig az egész Ószövetségen, csak egyetlenegy bibliai könyvre hadd koncentráljak, az Apostolok cselekedeteiről írott könyvre. Ebből hadd hozzak fel néhány történetet példának arra, hogy a hívők mindenféle helyzetben közösen fordultak az Úrhoz. Ez alatt azt értem, hogy szomorúságban, örömben, megpróbáltatásban, fogságban, a szolgálatokat illetően, és minden más egyéb dologban és helyzetben közösen imádkoztak.

Rögtön Jézus Krisztus mennybemenetele után az apostolok a velük lévő hívőkkel együtt imádkoztak. Mesterük elmenetele után ugyanis szomorúságot éreztek, és ezt rögtön Isten elé vitték, ahogyan azt a felolvasott alapigében is láttuk. A Cselekedetekből felolvasott egyetlenegy igevers rögtön a mennybemenetel története után zajlik: *„Ezek mindnyájan egy szívvel-lélekkel foglaltosak valának az imádkozásban és a könyörgésben, az asszonyokkal és Máriával, Jézusnak anyjával, és az ő atyjafiaival együtt”* (1,14). Amikor az apostolok később bátortalanok voltak kiállni az emberek elé, és nem találtak erőt magukban az evangéliumról bizonyosságot tenni, akkor pünkösd napján megkapták a Szentlélek ajándékát. De mikor szállt az rájuk? Éppen akkor, amikor *„mindnyájan egy akarattal együtt valának”* (2,1), ez a kifejezés az Újszövetségben nem mindig, de gyakran jelenti az imaközösséget. Később, az üldöztetések és nehézségek idején is a hívők együtt imádkoztak szabadulásért, ahogyan arról több történet is beszámol. Péter és János apostol első fogsága idején, miután megtiltották nekik, hogy Jeruzsálem-szerte

IMÁDKOZZATOK EGYÜTT!

beszéljenek Jézusról, a gyülekezet együtt imádkozott, és ezt olvassuk: „*És minekutána könyörögtek, megmozdula a hely, ahol egybegyültek; és betelének mindnyájan Szentlélekkel, és az Isten beszédét bátorsággal szólják vala*” (4,31). Később, amikor Péter apostolt börtönbe vetették azért, hogy kivégezzék, a gyülekezet szüntelen könyörgött érte (12,5.12). Tehát amíg csodálatos szabadítást tapasztalt meg Péter, hogy kivezettetett a katonák táborából, a gyülekezet tagjai imádkoztak érte. De ne gondoljuk azt, hogy csak különleges alkalmakkor fordultak az Úrhoz, mert a gyülekezet tagjai rendszeresen összejöttek, hogy együtt könyörögjenek Istenhez (2,42). Ez egy rendszeres gyülekezeti alkalom volt.

A gyülekezet szolgálatait, szolgálóit, misszionáriusait is imádságban hordozta a gyülekezet. Imádkoztak értük, amikor a diakónusokat megáldották és felhatalmazták a szolgálatra (6,6), és így bocsátották ki közös imádsággal Pált és Barnabást is az első missziói útjukra (13,3).

Emlékszünk-e arra, hogy az első európai gyülekezet megalakulásakor a Filippi mellett lévő folyó partján miért gyűltek össze az asszonyok, akik között ott volt az a Lídia is, akinek Európában elsőként megnyitotta az Úr a szívét az evangélium előtt? Azért, mert a folyó mellett szoktak imádkozni, imaközösséget mentek tartani, amikor Pál csatlakozott hozzájuk (16,13).

Az együtt imádkozás gyakorlata, amint azt az Igéből is látjuk, kezdetektől fogva a keresztyén gyülekezet mindennapjaihoz tartozott. Pál apostol egyébként minden gyülekezetben elrendelte ezt, ahogyan arra az 1Timótheus 2,1-ből is következtethetünk, amikor azt mondja szolgatársának, Timótheusnak, hogy „*Intelek azért mindenekelőtt, hogy tartassanak könyörgések, imádságok, esedezések, hálaadások minden emberekért*”. A Szentírásban tehát azt látjuk, hogy bár Urunk megparancsolja nekünk az egyéni, magányosan, csendben, a belső szobánkban elmondott imádságot is (Máté 6,6), de egyúttal a gyülekezetben, a hívők közösségében való imaközösséget is. A kettő nem mond ellent egymásnak, és az egyiket nem lehet kijátszani a másikkal szemben. Nem mondhatom azt, hogy én otthon szoktam imádkozni, ezért nincs szükségem arra, hogy mások jelenlétében a gyülekezetben forduljak Istenhez. De azt sem mondhatom, hogy imaközösségeken részt szoktam venni, ezért nem annyira fontos, hogy magamban, egyedül imádkozzam. Mind a két utat és életgyakorlatot Isten elrendeli a hívők életében, ezért nekünk mind a kettőt gyakorolnunk lehet és – hadd fogalmazzak kicsit keményebben – gyakorolnunk is kell.

De tegyük fel a kérdést, hogy miért imádkozzunk? Miről szóljanak elsősorban imádságaink, amikor együtt vagyunk (a személyes kéréseinken kívül)? Számptalan dolgot fel tudnánk együtt is sorolni, én most csak hármat hadd emeljek ki.

Először is imádkozzunk közösen Isten dicsőségéért. Az úri imádság, a Miatyánk első három kérése erről szól: „*Szenteltessék meg a Te neved, jöjjön*

el a Te országod, legyen meg a Te akaratod.” Isten dicsőségéért legalább annyit, ha nem többet kellene imádkoznunk, mint saját magunkért vagy más földi dologért. Szívügyünk kellene legyen mindannyiunknak Krisztus országának növekedése és terjedése, közös reménységünk és váradalmunk az, hogy Krisztus visszajön, közös ügyünk a Neki való hálaadás, vagy éppen a bűnbánat-tartás és a bűnvallás, és közösen imádkozhatunk azért, hogy Urunk győzze le ellenségeit már ebben a földi életben is. Annyi dolog köt össze bennünket, hívőket, és ezekért együttesen lehet bátran imádkozni.

Másodszor mindannyian könyöröghetünk Isten népéért, az Egyházért, hogy Isten hirdettesse benne az ígét, a megtérésre hívó evangéliumot, azért, hogy hívjon el magának újabb szolgálókat a munkára, azért, hogy áldja meg alázattal, ígével, bátorsággal, hittel, erővel a jelenlegi szolgálóit. Könyöröghetünk testvéreinkért a gyülekezetben, a gyülekezetekért az országban, a missziókért, és még sorolhatnánk, hogy mennyi mindenért. Isten népének sok küzdelme van, mindezekért lehetne könyörögni. Mennyi áldást ígért számunkra az Úr, közösen, és azokat kérhetnénk együtt is Őtőle.

Harmadszor pedig együtt imádkozhatunk a még Benne nem hívők megtéréséért, szeretteinkért, barátainkért, munkatársainkért. Nem szívügyünknek kellene lennie ennek, hogy ismerjék meg az Urat, és ők is kegyelmet kapjanak, mint mi kaptunk?

Ezeken kívül még számos olyan dolog van, amely mindannyiunk közös szívügye kellene, hogy legyen, amelyekért együtt, közösen is imádkozhatunk, és erre bátorít bennünket az Ige, hogy közösen forduljunk az Úrhoz.

A következő kérdés számunkra az, hogy mi haszna van a közös imádságnak? Akármit válaszoljunk is erre a kérdésre, mindentől függetlenül hadd mondjam azt, hogy nagyon sok. Itt megint nem lehet mindenre kitérni. Mert igaz az, hogy Isten hitet személyeknek, egyéneknek ad, de mégis, amikor életünket vizsgálja – hadd fogalmazzak így – Ő a családias, közösségi vallásgyakorlást keresi az életünkben, azt, hogy egy családként élünk-e. Azt szoktuk mondani helyesen, hogy magányos hívő nem létezik, mert Isten az Ő testének, az Egyháznak, az Ő népének, a helyi gyülekezetnek tagjává tesz minket. Azaz keresnünk kellene nekünk, hívőknek a gyülekezetet, a közösséget, és ezt is tesszük. Együtt járunk vasárnaponként istentiszteletre, hétköznap alkalmakra, együtt hallgatjuk az ígét, együtt éneklünk az Úrnak. Amikor a hívők együtt imádkoznak, ugyanezt a közösséget élhetik meg – és hadd fogalmazzak így – ugyanezt a testvéri összetartozást érezhetjük, amikor együtt fordulunk az Úrhoz imádságban. A közös imádság révén egyébként Isten szélesebb látókörűvé teszi a gondolkozásunkat. Amikor Isten új teremtéssé, új emberré tesz minket, akkor nem a magány, hanem a közösség utáni vágyat ülteti el a szívünkben. Ezért a hívő ember nem magányos akar lenni, hanem keresi a kapcsolatot a testvérekkel, mert Krisztusban eggyé lett velük. Isten tehát ezt a közösséget megteremtette, nem kell létrehozni azt,

IMÁDKOZZATOK EGYÜTT!

mivel ez egy létező közösség, ezt a közösséget meg kell élni és gyakorolni kell. És amikor a hívó ember az imaközösségben részt vesz, akkor jobban érzi magát közösségben, még az imádság során is, mint magányosan és egyedül. Ez nemcsak nagy általánosságban nézve igaz, hogy az ember egész nap nem szeret egyedül lenni, hanem az imádságra is, sokkalta bátorítóbb a közösség, mint az egyedüllét (bár az egyedül elmondott imádságoknak is megvan a maga helye és ideje). Mi haszna van az imádságnak? Isten azért adta, hogy a közöttünk lévő kapcsolatot, szeretetet is gyakoroljuk.

Másodszor: a közös imádság haszna lehet az is, hogy Istennek való élésre, nagyobb odaadásra ösztönözzön minket. Sokszor és gyakran előfordul az, hogy némelyikünknek lassabban megy a szolgálat, jobban elcsüggedünk az élet terhei alatt, nehezebben szeretünk, nehezebben indulunk mások felé. Ha ilyenkor egy imaközösségben halljuk azoknak a testvéreknek a könyörgéseit, akiknek szívük az Úr dolgaival, az Iránta való szeretettel és hálával van tele, és látjuk az életükön, hogy ők milyen készségesek és gyorsak a szolgálatra, akkor az ő példájuk nem ösztönöz bennünket, hogy mi is jobban odaszánjuk magunkat? Olyan bátorító tud lenni mások könyörgése! Számtalan alkalommal tapasztaltam, hogy az odaszánt életű hívő testvér imádságán keresztül hogyan bátorított az Úr nagyobb odaadásra, nagyobb áldozathozatalra, odaszántabb életre. Ha egész nap a munka körül járnak a gondolataink, és ránk terhelődnek családunk dolgai, és az életnek számtalan terhét hordozzuk, az Úr dolgaira viszont nem gondolunk, akkor mások imádságai nem hevítik fel a szívünket, hogy ne csak a földiekkel, hanem az odafelvalókkal is foglalkozzunk? Nem olyan ez, mint a tűz, hogy miközben a másik szíve ég az Úrért, és nemcsak a földi terhek körül járnak a gondolatai, hanem imádságban gondol mások megmenekülésére, a szolgálókra, az áldozatokra, akkor vajon a mi szívünk nem kap lángra, és az Úr nem munkálkodik bennünk is, hogy mi is égünk Őérte?

Többször fordult elő velem az is, hogy a másokkal való imádkozás során ráébresztett arra az Úr, hogy a nagyon nehéznek érzett terheim mások bajai mellett eltörpülnek. Gyakran jutottam el oda, mert az Úr elvezetett, hogy még hálát is adtam azért, hogy Uram, rám csak ennyit helyeztél, pedig a többiekre mennyivel többet... Amikor közös imádságra hív minket Isten, akkor vajon egymás hite által nem akar-e formálni bennünket? Nem egy kitüntetett alkalma és ideje ez annak, hogy egymás hitét lássuk meg, és az hatással legyen ránk? Nem egy olyan elkészített alkalom-e ez, amikor együtt tudunk örülni az örülőkkel, és sírni a sírókkal, hálát adva tudunk együtt imádkozni másokért, vagy éppen bűnt vallani, és bukásaink szégyenét Isten elé vinni együtt? Nem Isten által elkészített idő-e ez?

Harmadszor pedig, a közös imádság haszna az, hogy Isten külön áldásokat ígér ezzel kapcsolatban nekünk. Erről a Máté 18,19-20-ban olvashatunk, amikor azt mondja Megváltónk, hogy „*Ismét mondom néktek, hogy ha*

ketten közületek egy akaraton lesznek a földön minden dolog felől, amit csak kérnek, megadja nékik az én mennyei Atyám. Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük". Nem akarom ennek a csodálatos ígéretnek minden egyes részletét kifejtteni, mert nincs idő rá, de látjuk azt, hogy az Úr az Ő jelenlétét ígéri az Övéinek, amikor az Ő nevében jönnek össze, s nem csodálatos, hogy ott van? Nem úgy jövünk össze, hogy csak úgy, vagy istentelen módon, hanem az Ő nevében, Őhöz fordulva. Másrészt pedig áldását adja – azt mondja Krisztus –, ha a Szentlélek vezetése alatt egy akarattal tudjuk a nekünk megígért áldásokat kérni mennyei Atyánktól. Micsoda lehetőség és áldás ez! Látjuk tehát, hogy a közös imádságnak nagyon sok haszna van, és a nagy részét fel sem tudtam sorolni.

Végül, de nem utolsósorban arra a kérdésre is választ kell keresnünk, hogy mik akadályoznak meg bennünket abban, hogy részt vegyünk egy imaközösségben, vagy hogy a közösen elmondott imádságok valóban Istennek tetszőek legyenek? Mert attól még, hogy valakik együtt vannak, és úgy tesznek, mintha imádkoznának, még nem biztos, hogy az Istennek tetsző. Milyen akadályok vannak ezzel kapcsolatban? Számtalant fel lehetne sorolni, a fontosabbakat hadd emeljem ki.

Az együtt imádkozás egyik akadály a szentségtelen élet lehet. Az ugyanis hogyan lenne kedves az Úr előtt, hogy valaki életével szántszándékkal küzd az Ő akarata ellen, ismerve azt szándékosan ellentétesen cselekszik, és közben odaáll Isten elé, és az Ő áldásait kéri, és a testvérek ezt tudják róla. Ez egy hatalmas akadály szokott lenni számunkra. Itt a szent élet alatt értelemszerűen nem azt kell érteni, hogy valaki erkölcsileg tökéletes lenne, hanem egy irányultságot, egy célt, amely felé törekszünk, egy utat, amelyen járunk, az engedelmességre való törekvést, hogy Isten akarata szerint éljünk. Márpedig ha mi nem törekszünk Isten szeretetére, ami az Ő parancsolatainak a megtartását jelenti (János 15,10), akkor miért remélek imameghallgatást?

Az imaközösség következő akadály a testvérek közötti széthúzás, viszály vagy egyet nem értés lehet. Krisztus az áldást azoknak ígérte, akik egy akaraton vannak, és szeretik egymást. Ehhez társul sok esetben a képmutatás bűne is. Egymás előtt másoknak mutatjuk magunkat, mint akik valójában szívünkben vagyunk. Ezt az Úr nagyon jól tudja, Őelőle elrejtünk ugyanis nem lehet semmit, ezt tudjuk jól. Amikor imádságban Hozzá fordulunk és Elé állunk, akkor érezzük is ezt, hogy leplezetlenül állunk most Isten előtt, de a közös imádság esetén nem akarjuk, hogy a testvérek előtt lepleződjünk, mert félünk, hogy mi lesz akkor utána, mit fognak szólni, milyen pletykák fognak szárnyra kapni. Ezért az imádságainkat gyakran áthatja a képmutatás: mást mondok magamról, mint ami valójában vagyok, különbözik a közösen elmondott imádságom attól, amit egyedül mondok el, nincs meg az a mélysége, őszintesége.

IMÁDKOZZATOK EGYÜTT!

Azután sokaktól hallottam már azt is, hogy azért nem szeretnek együtt imádkozni másokkal, mert többen hosszán imádkoznak. A Biblia szerint lehet hosszán imádkozni, gondoljunk csak Salamon király imádságára, amikor a templomot felszentelték, vagy Jézus Krisztus főpapi imájára. De hadd hangsúlyozzam, hogy ezek olyan imádságok voltak, amelyeket mások nevében, a nép nevében mondtak el, vagy pedig a Szentírás olyan hosszú imádságot örökít meg, amely csendben, egyénileg elmondott, nem közös imádság során mondott könyörgés volt. Van helye a hosszú imádságnak, de – hadd fogalmazzak így, hogy – a hosszú könyörgéseket inkább tartsuk a belső szobában, csendben elmondott időre, és amikor közösen imádkozunk, inkább többször mondjunk el rövid imát, mintsem egy nagyon hosszút, hogy másoknak is jusson idejük, imádkozni. Gyakran azt hisszük, hogy kihagyunk valamit, hogyha nem mondunk el mindent. Testvérek, számtalan alkalommal tapasztaltam meg, hogy nem mondtam el minden kérést, ami megfogalmazódott bennem, de az Úr a mellettem ülő testvéremmel kimondatta, és örömmel tudtam rá áment mondani. Higgyük el, hogy minden lényeges dolog előkerül az imaközösség során.

Aztán sokaknak azok veszik el a kedvét az imaközösségtől, akiknek az imádságai átcsapnak kisebb prédikációba. Igazából sok esetben ezeket az imádságokat már nem is az Úrnak, hanem a mellettünk ülőknek mondjunk, egymásnak, pedig elvileg az imádság az Úrnak szólna. Testvérek, ne tartunk erkölcsi prédikációt ima címén. Vigyázzunk, hogy az imádságok címzettje valóban az Úr legyen, és ne a mellettem ülő.

Többeket zavarnak azok az imádságok, amelyek nem egyértelműek, hanem homályosak. Nem azokra gondolok, amikor valakiért név nélkül imádkozunk, és azért tesszük ezt, mert nem akarjuk, hogy utána pletykák keringjenek róla, hogy hallottad-e, hogy X Y ezt vagy azt tette, vagy ezzel vagy azzal küszködik. Inkább azokra az esetekre gondolok a homályos kérések alatt, amikor kegyes frázisokat használunk, és a mellettünk ülő nem érti, hogy miről van szó, miért is imádkozunk. Mondok egy példát. Valaki így imádkozik: Uram, nagy segítség kellene a szolgálatban, mert elakadtunk, kérünk, segíts. Lehet, hogy az illető, aki ezt elmondja, jó szívvel, őszinte hittel mondja, és bízik abban, hogy az Úr érti, miről van szó, és ez jó is, de, ettől még a mellett ülő nem fogja tudni, miről van szó. Mert lehet, hogy ez azt jelenti, hogy egy példát mondjak: Uram, egy autó kellene a szórványgyülekezetbe, hogy tudjam azt gondozni, de nincs rá pénz, kérünk, segíts. Akkor így, konkrétan ki kellene mondani, hogy a mellettünk ülő is jó lelkiismerettel tudjon áment mondani rá. Amennyire lehet, az imaközösség során, legyünk egyértelműek.

Azután a közös imádkozás következő akadályja az is lehet, hogy nem vesszük azt eléggé komolyan. Számtalan alkalommal kísért meg engem is az, hogy testileg jelen vagyok, ott ülök a testvérekkel egy helyiségben, akár egy körben is, de gondolatban mindenfelé járok, csak nem ott. Foglalkozunk a

bevásárló listával, a munkahelyi feladattal, amit nem tudtunk megoldani, gyerekeinkért aggódunk, mindenfelé jár a figyelmünk, csak nem a másik testvér imádságán és nem a mennyei Atyán. Ha közösen összejövünk imádkozni, akkor teljes szívvel tegyük azt, legyünk ott testileg és lelkileg is.

Az Istennek tetsző imaközösség egyik akadálya lehet a következetlenség is. Mit értek ez alatt? Azt, hogy valamit kérünk, de nem várunk az Úrtól, és úgy cselekszünk, mintha nem is kapnánk azt meg, mintha soha nem kértük volna. Néhány példát hadd hozzak. Lehet, hogy imádkoztál azért, Testvér, hogy Isten mentsen meg embereket a kárhozattól, de közben nem mentél oda hozzájuk, és nem beszéltél nekik az evangéliumról. Imádkoztál gyermekeid megmentéséért, de nem mersz velük az üdvösségről és Jézus Krisztus golgotai keresztyéről beszélni, mert félsz, hogy mi lesz akkor. Imádkozol a szomszédodért, de vagy messze elkerülsz, vagy csak világi témákról csevegsz vele. Imádkozol a gyülekezetért, de vagy keveset szolgál, vagy nem teszel semmit, hogy a testvéredet építsd, hanem arra figyelsz, hogy minél többet kapj. Imádkozol bűnből való szabadulásért, de nem küzdesz szíved kívánságaival és vágyaival szemben, hanem szabad teret engedsz neki. Kéred Istent, hogy szabadítson meg a kísértéstől, de közben magad nem kerülsz azokat a helyzeteket és szituációkat, amelyekről jól tudod, hogy megkísértenek téged. Kérsz valamit Istentől, és egyáltalán nem várod azt, életedet sem úgy éled, mintha mennyei Atyád megadná neked azt, amit megígért.

Megakadályozhat minket az imaközösségben az is, hogy nem merünk hangosan megszólalni mások jelenlétében, mert túlságosan arra figyelünk, és az foglalkoztat minket, hogy mit fog mondani a másik az én könyörgésemre és kérésemre. És máris az imádságunk átcsap a jelenlévő testvérek tetszésének keresésébe ahelyett, hogy egyedül az Úr tetszését keressük.

Az is megakadályoz minket az imádságban, hogy nem ismerjük Isten nekünk adott ígéreteit, ezért nem tudjuk, hogy mit kérjünk Őtőle. Valaki hosszan imádkozik, elmond számtalan kérést, és utána a többség csendben van, mert kifogytunk a kérésekből. Ilyen szűkmarkú lenne az Úr, hogy ne lenne több minden, amit kérhetünk Tőle?

Még számtalan más akadálya is lehet annak, hogy miért nem imádkozunk közösen, hogy mi az, ami miatt személy szerint nem megyünk el akár imaközösségekre, vagy ha ott is vagyunk, csak testileg, és nem szólalunk meg. Ezek az akadályok mindig kísérteni fognak bennünket. Nem az a baj, hogy van akadály, az sajnós a bűnös óemberünk munkája és következménye. Az a baj, ha nem küzdünk ellenük, és nem küzdünk azért az útért, amelyet Isten nekünk adott, azért a lehetőségért, hogy közösen imádkozzunk, együtt, Őhöz. Az a baj, ha az imaközösséget félretesszük, és jelentéktelennek minősítjük.

Testvérek, hadd emlékeztessen mindannyiunkat arra, hogy megváltó Urunk a Gecsemáné kertjében, mielőtt átadta volna magát az Őt elfogóknak,

IMÁDKOZZATOK EGYÜTT!

nem imádságra hívta az apostolokat? „*Vigyázzatok és imádkozzatok!*”, miközben Ő maga is könyörgött. Nem Jézus Krisztus akar velünk közösségben lenni? És ha Vele vagyunk közösségben, akkor egymással is közösségben vagyunk. Ő meghalt azért, hogy közöttünk ilyen szoros kapcsolat legyen. És mi nem tudunk közösen hálát adni, kérni vagy bűnbánatot tartani?

Sok akadály lehet annak, hogy együtt imádkozzunk, sokféle kifogást találhatunk, mindannyiunknak magunknak kell önvizsgálatot tartani, hogy mi az, ami távol tart minket az imaközösségektől. Ezekkel forduljunk az Úrhoz, kérjük, hogy adjon szabadítást, adjon erőt a küzdelemhez. Küzdjünk ezek ellen, és keressük az imádságnak ezt az áldott módját, amit Isten elénk adott az Igében. Nagy ereje van a hívő buzgó könyörgésének – hallhattuk Jakab apostol leveléből. Higgyük el ezt, és örömmel gyakoroljuk az imaközösséget. A Szentlélek segítsen minket ebben!

Imádkozzunk!

Mindenekelőtt szeretnénk, mennyei Édesatyánk, megköszönni azt, hogy az Úr Jézus Krisztus által közösségre vontál magaddal minket. Köszönjük, hogy megengeded, hogy Eléd járuljunk egyen-egyenként, de még inkább köszönjük azt, hogy Te olyan közösséget teremtettél közöttünk, hogy együttesen is járulhatunk Eléd. Szeretnénk ezt tenni, együtt dicsőíteni, magasztalni a Te szent nevedet, a váltságot, amit elkészítettél, szeretnénk bűneinket őszintén megvallani, és kérni áldásaidat, amiket megígértél Igében.

De látod bennünk azt a sok akadályt, szívünk romlottságát, azt, hogy egyszerűbbnek véljük az egyedül való életet, mint a közösségben valót. Urunk, Te, aki a szétszéledt nyáját egybegyűjtöd, és aki vezeted azt, kérünk, hadd hallgassuk meg, és hadd halljuk így is a Te szavadat, amely minket imaközösségre is hív. Köszönjük azokat, akik ebben előttünk jártak, azokat a testvéreket, akiknek az életéről el lehet mondani, hogy valóban az imádság határozta meg. Hálát adunk, hogy itt is alkalomról alkalomra többen hordják szívükben gyülekezetünk és egyházunk dolgait.

Szeretnénk kérni, hogy minket is serkents ezek ellen az akadályok ellen harcra, küzdelemre, hogy együttesen áldjuk és dicsérjük szent nevedet.

Szeretnénk így könyörögni egyházunkért, népünkért, Te adj igazi szabadságot, amely a bűnből való szabadulást jelenti, adj ébredést közöttünk, hogy minél többen megismerhessenek Téged személyesen Megváltójuknak.

Könyörgünk világi vezetőinkért, Te támogasd Szentlelkeddel az ő gondolataikat, döntéseiket, de könyörgünk egyházunk vezetőiért, gyülekezeteiért is, add, hogy szolgálid az Igétől, Szentlélektől vezettetve irányítsák és vezessék népedet.

Könyörgünk szenvedő testvéreinkért itt a gyülekezetben, azokért, akik a gyász fájdalmát és terhét hordozzák. Te, aki magad vagy a vigasztalás Istene, adj, kérünk, Benned való örömet és megnyugvást.

Könyörgünk beteg testvéreinkért, akár testileg, akár lelkileg szenved valaki közöttünk. Te képes vagy erőt adni elhordozni a fájdalmat, és kérünk, hogyha kegyelmes Előtted, adj gyógyulást és szabadulást.

Imádkozunk fiatalokért, idősekért, gyermekekért, felnőttekért egyaránt itt a gyülekezetben. Köszönjük, hogy Te vagy az, aki formálsz bennünket, és köszönjük az alkalmakat, amelyeken részt vehetünk. Kérünk Téged, hadd legyenek ezek a Te dicsőségedre

Ahogy azért is könyörgünk, Urunk, hogy ígéreted szerint velünk voltál és vagy „*minden napon a világ végezetéig*”, kérünk, segíts, hogy mi is Veled lehessünk, és hadd várjunk Téged vissza, és hadd legyen boldog reményiségünk az, hogy egyszer szemtől szemben megláthatunk majd Téged. Hadd várjunk Téged ígéreted szerint vissza, és addig is találj bennünket szolgálatban, munkában, mint olyan szolga, aki ura parancsát teljesíti, és szereti a rá bízottakat, és végzi a dolgát. Így kérünk, maradj velünk hétköznapijaink során, munkahelyen, iskolában, akár családban vagy itt a gyülekezetben legyünk, hadd lehessünk mindig a Te gyermekeid, és hadd keressük azt, hogy hogyan tudnánk jobban követni, szolgálni Téged. Köszönjük, hogy irgalmasan és kegyelmesen hordozol minket tenyereden.

Áldott legyen irgalmadért, a golgotai keresztért a Te háromszor szent neved!

Ámen.

134,1-2 ének

1. Úrnak szolgái mindnyájan,
Áldjátok az Urat vígan,
Kik az ő házában éjjel
Vigyázzván, vagytok hűséggel.

2. Felemelvén kezeteket,
Dicsérjétek Istenteket,
Szívből néki hálát adván,
Őt áldjátok minduntalan!

475. ének

Tinódi Sebestyén, 1546.

»I- mád-koz-za-tok és buz-gón kér-je-tek!«

Bű-nös vol-tun-kért, U-ram, ó ne vess meg!

Tisz-ta szí- vet és Szent-lel- ket adj nekünk,

Hall-gass meg Fi- ad ne- vé- be , ha ké- rünk.

2. „Keressetek buzgón és megtaláltok!” — Téged keresünk, Uram: hogy bűn s átok Erőt ne vegyen mi rajtunk, légy nekünk Égi útunk, igazságunk, életünk!

3. „Zörgessetek buzgón Isten ajtaján!” — Elfáradtunk, Uram, e világ zaján; Ó, nyisd meg az égi béke szép honát, Add, hogy zenghessünk örök halleluját!

Legid. Victor János, 1860–1937.